

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๑/๒๕๐๖

อาญา ทรัพย์สิน

พ.ร.บ. ป่าไม้ มีไม้แปรรูปโดยมิได้รับอนุญาต

จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของรถยนต์ รับจ้างบรรทุกไม้ที่ตัดและแปรรูปโดยมิได้รับอนุญาตของผู้มีชื่อ
โดยจำเลยเป็นผู้ขับขีเองและรู้เห็นเป็นใจด้วย รถยนต์ดังกล่าวของจำเลยเป็นยานพาหนะที่ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้
รับผลในการกระทำความผิด ต้องริบตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๗๔ ทวิ.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๔๑๑/๒๕๐๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๖

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์

โจทก์

ระหว่าง

นายหนู บุญยิ่ง

จำเลย

เรื่อง มีไม้แปรรูปไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๘ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๐๕
โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๐๕ เวลากลางวันก่อนเที่ยง จำเลยบังอาจรับจ้าง
บรรทุกไม้เถื่อน ไม้มะค่าโมง ไม้แดงและไม้พยอแปรรูป จำนวน ๔.๔๘ ลูกบาศก์เมตร บรรทุกมาในรถยนต์
ซึ่งเป็นพาหนะของจำเลย อันเป็นไม้หวงห้ามตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งเป็น
เขตควบคุมการแปรรูปไม้ตามประกาศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๙ ทั้งนี้
โดยจำเลยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป่าไม้ เหตุเกิดที่ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง-
กาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓, ๗๔
พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๗, ๑๘ และขอให้ริบรถยนต์ของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดียังเป็นที่สงสัยว่าคนขับรถของจำเลยจะเป็นผู้ไปรับจ้างบรรทุกไม้
โดยจำเลยมิได้รู้เห็น พิพากษายกฟ้องโจทก์

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้วเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้รับจ้างบรรทุกไม้แปรรูปของกลางจริง แต่เห็นว่าจำเลย
ไม่ได้ครอบครองไม้ของกลาง จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่
เห็นว่ารถยนต์เป็นอุปกรณ์ให้เจ้าของไม้ได้รับผลในการกระทำความผิดฐานมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ
อนุญาตจึงต้องริบรถยนต์ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พิพากษาให้ริบรถยนต์ของกลาง

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสอบจำนวนพียงคำแถลงและประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อคืนวัน
โจทก์กล่าวหาเวลาประมาณ ๒ นาฬิกาเศษ ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์กับพวกประมาณ ๑๐ กว่าคน ได้ออกตรวจ
เมื่อไปถึงสี่แยกถนนโสมพะมิตรติดกับถนนพรหมาก็เห็นรถยนต์แล่นมา จึงได้ส่องไฟฉายดู เห็นมีไม้แปรรูป
บรรทุกมาเต็มรถพอรถจะคล้อยก็บอกให้หยุดรถแล่นไปหยุดหน้าบ้านจำเลยซึ่งห่างสี่แยก ๔-๕ เส้น คนบนรถ
ลงมายืนข้างล่างก็มี ยังอยู่บนรถก็มีร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ได้สอบถามว่าเป็นไม้ของใคร นายมีซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ
รับว่าเป็นไม้ของนายมี ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ถามว่าได้มาอย่างไร มีใบขนหรือเปล่า นายมีตอบว่าเป็นไม้ทำเอง
ได้จ้างนายหนูจำเลยให้ขนไปส่งที่บ้านโคกสี อำเภอยางตลาด ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ถามว่าใครเป็นเจ้าของรถ
จำเลยซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ บอกว่าจำเลยเป็นเจ้าของรถ ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ถามว่ารับจ้างนายมีขนไม้มาใช่ไหม
จำเลยบอกว่าใช่ ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ก็แจ้งข้อหาว่าจำเลยและนายมีขนย้ายและทำไม้แปรรูปโดยไม่ได้รับอนุญาต
แล้วคุมตัวจำเลยและนายมีไปยังสถานีตำรวจโดยจำเลยเป็นผู้ขับรถไป ในบันทึกการจับกุมจำเลยรับสารภาพว่า
เป็นผู้รับจ้างบรรทุกไม้ของนายมีโดยรู้ว่านายมีตัดฟันและแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต

จำเลยนำสืบว่า ในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๐๕ ตอนเช้า จำเลยให้นายสุขคนขับรถของจำเลยนำรถ
ไปอู่ตำรวจที่ ระหว่างอู่ตำรวจ นายมีก็ไปว่าจ้างให้ไปขนไม้จากบ้านคงพองไปส่งบ้านโคกสีโดยให้ค่าจ้าง ๓๐๐
บาท เมื่อขนไปถึงอำเภอมืองกาฬสินธุ์เป็นเวลา ๒.๐๐ นาฬิกา นายสุข เห็นว่าดึกมาก จึงจอดรถพักและ
กลับไปนอนบ้านต่อมามีคนไปเรียกจำเลยบอกว่ามีคนมาขอตรวจรถ จำเลยก็ไปที่รถ ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์ถาม
ว่าใครเป็นเจ้าของรถ จำเลยก็บอกว่าจำเลยเป็นเจ้าของรถ ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์สั่งให้จำเลยขับรถไปสถานี
ตำรวจและทำบันทึกที่สถานีตำรวจจำเลยไม่ได้ขับรถรับจ้างบรรทุกไม้ และไม่รู้เห็นในการกระทำของนายสุข

ได้พิจารณาพยานโจทก์จำเลยแล้วเห็นว่า คดีนี้โจทก์มีร้อยตำรวจเอกพิทักษ์และสิบตำรวจตรีประพันธ์
เบิกความรับรองว่า เมื่อรถหยุดแล้ว ได้เข้าไปสอบถามนายมีและจำเลยซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ รถทันทีจำเลยก็รับว่าได้
รับจ้างขนไม้ของนายมีจากบ้านคงพองไปส่งบ้านโคกสีพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ร้อยตำรวจเอกพิทักษ์และสิบตำรวจตรี
ประพันธ์เป็นผู้ออกตรวจท้องที่ตามหน้าที่ ไม่มีเหตุอันควรระแวงสงสัยว่าจะแกเล้งเบิกความปรักปรำจำเลยแต่
อย่างใด ตามบันทึกการจับกุมที่โจทก์อ้างก็ปรากฏว่าจำเลยได้ยอมรับว่าเป็นเจ้าของรถยนต์ และรับจ้างบรรทุก
ไม้ของนายมี ซึ่งเป็นไม้ที่ตัดและแปรรูปโดยไม่ได้รับอนุญาตจริง ตามที่จำเลยนำสืบว่า นายสุขเป็นผู้รับจ้าง
บรรทุกไม้มาจอดที่หน้าบ้านจำเลย เมื่อมีคนไปตามจำเลย จำเลยจึงออกมาที่รถนั้น เห็นว่าไม่สมเหตุผล ไม่
พอจะรับฟังหักล้างพยานโจทก์ ศาลฎีกาเชื่อว่าจำเลยได้รู้เห็นเป็นใจรับจ้างบรรทุกไม้ของนายมีซึ่งเป็นไม้ที่แปรรูป
และมีไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจริงคงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปคือจะต้องริบรถยนต์ของกลาง
หรือไม่พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รถยนต์เป็นยานพาหนะที่ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการที่นายมีเจ้าของไม้มิได้
ในครอบครอง เมื่อจำเลยได้รู้เห็นเป็นใจด้วย ก็ต้องริบตามพระราชบัญญัติป่าไม้ มาตรา ๗๔ ทวิ อุทธรณ์
ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

จึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ยกฎีกาจำเลย.

มณี ชุตินวงศ์

สอาด นาวิเจริญ

เจน เวชศิลป์